

A Diósd Református Missziói Egyházközségben január 17-én online elhangzott alkalom írott változata Igeszakasz: János 2,1-11.

A harmadik napon menyegző volt a galileai Kánában, és ott volt Jézus anyja. Meghívták Jézust és tanítványait is a menyegzőre. Amikor elfogyott a bor, Jézus anyja így szólt hozzá: Nincs boruk. Mire Jézus azt mondta: Vajon énám tartozik ez, vagy terád, asszony? Nem jött még el az én óráim. Anyja így szólt a szolgálkhoz: Bármit mond nektek, tegyétek meg! Volt ott hat köveder a zsidók tisztálkodási rendje szerint, amelyekbe egyenként két vagy három metrétá fért. Jézus így szólt hozzájuk: Töltsétek meg a vedreket vízzel! És megtöltötték színlítig. Majd ezt mondta nekik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak! Ők pedig vittek. Amikor a násznagy megízlelte a vizet, amely borrhá lett, mivel nem tudta, honnan van, csak a szolgálk tudták, akik a vizet merítették, odahívta a vőlegényt, és így szólt hozzá: Minden ember a jó bort kínálja először, és amikor megittasodtak, akkor a silányabbat: te pedig mostanáig tartogattad a jó bort. Ezt tette Jézus első jelként a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne.

Igehirdetés: Túlcorduló kegyelem hiányaink medrében

Egy fontos eseményre készülve – lehet az egy egyszerű baráti találkozás vagy óriási családi esemény, - a tőlünk telhető legtöbbet megteesszük azért, hogy minden jól sikerüljön. Mégis, a leggondosabb előkészületek mellett is előfordulhat valami váratlan, akár az, hogy elfogy az enni-innivaló.

Jézus, tanítványaival együtt egy menyegzőbe hivatalos, ahova anyja, Mária is elkíséri. A zsidó hagyomány szerint egy menyegző hét napon át tartott. Ez idő alatt volt vendég, aki elment és volt, aki újonnan érkezett, az egyetlen ember, aki a hét napon át mindvégig az ifjú pár mellett maradt, a násznagy, egy a vőlegény barátai közül.

Ha a vőlegény és családja gazdag ember volt, azt is megtehetette, hogy tárva-nyitva hagyta a háza kapuját és bárkit vendégül látott, aki arra járt, mintegy ezzel a nagylelkűséggel fejezve ki végtelen örömét.

Akárhogy is történt ezen a kánai eseményen, bekövetkezett az, amitől minden vendéglátó házigazda retteg: hiány lépett fel a készletben, elfogyott a bor! Nyilván nem csak akkor vették észre, amikor már nem tudtak tölteni a vendégeknek, hanem látták az apadó mennyiséget és már előre jelezhatték az illetékesek felé, téma lehetett, hogy ha így haladunk, teljesen elfogy a bor, nem lesz mivel kínálni az asztalnál ülőket. Talán egy ideig még tudták húzni az időt azzal, hogy kevesebbet vittek ki, ritkábban töltötték meg a korsókat, de aztán eljött a pillanat, amikor Mária fontosnak tartotta, hogy Jézus is tudjon a hiányról: nincs boruk. Nem hagyakozik, hogy Jézusnak mit kéne/ illene tennie, hogy megmentse a családot a szégyentől, nem könyörög, hogy Uram, ha már itt vagy mondj pár jó szót, beszélj a vendégekhez, tereld el a figyelmüket és addig megpróbálunk kitalálni valamit...Csak elmondja Jézusnak, hogy mi van (ill. hogy mi nincs).

Ha már vett részt valaki falusi esküvőn, sátras lagzin, akkor könnyen át tudja élni a helyzetet, ami ebben a történetben előfordult. Nem csak a zsidó hagyományok szerint élő közösség, de egy magyar falucska lakói is mind talpon vannak, ha esküvőre kerül sor a községben. A városokban ez már a legtöbbször másképp működik, legfeljebb a keret fogy el, amit az esküvőre szántak, ha túlteljesít a vendégsereg, de a bor nem, mert a pincér könyörtelenül kiviszi az asztalokhoz a rendelést.

Napjainkban, szinte már el sem tudjuk képzelni, hogy ilyesmi előforduljon. Egy esküvőn vagy valami nagyobb létszámú ünnepségen biztosan nem! Ott az esküvőszervező, a násznagy, a szervező a cégtől, aki megígérte, hogy minden rendben lesz...mi is azt mondanánk, mint Jézus:

vajon énram tartozik? Nem az én gondom!

Jézus válasza – bár a fordítások alapján gyakran úgy tűnik – nem tiszteletlen és nem elutasító. Egyszerűen világossá kívánta tenni, hogy még nem érkezett el annak az ideje, hogy ilyen módon, csodák által mutassa meg Isten-fiúságát. Kálvin szerint, a válaszában az is benne van, hogy nem akarja, hogy úgy tűnjön, anyja kérésére tesz vagy nem tesz csodákat, ad segítséget. Végül mégis megoldást nyújt a helyzetre, s a legjobbat adja, olyat, amire a jelenlévők közül még csak nem is számított senki s amiről bibliamagyarázók azt írják: Krisztus, amit ezen a menyegzőn ad, Ő maga.

Miért fogy el a bor?

Helye van itt ennek a kérdésnek? Ha személyesen beszélgetnénk, talán meg is kérdezné tőlem valaki: biztos ezt a kérdést akartad feltenni? Igen.

Miért fogyott el a bor egy esküvőn, amit valószínűleg gondosan megszerveztek, a hozzávalókat beszerezték, a felelősöket kijelölték? Mindig vannak váratlan fordulatok – hangzana a válasz. Vagy: Ugyan már, ez az élet velejárója, nem lehet mindenre tökéletesen felkészülni! Így jártak! Pech!

Annyit ivott volna már a násznép, hogy kifogytak? Akkor – az állapotukra való tekintettel már teljesen mindegy lett volna mit adnak nekik. Vizezhették volna a még meglévő maradékot... Keresztyén emberként sokszor kerülünk ilyen helyzetbe. Elfogy a borunk: a türelmünk, a szeretetünk, a békességünk, mindaz, amiről azt hittük, kitart legalább erre az évre és amiről olyan magabiztosan állítottuk, hogy van még ott, ahonnan ez jött! Aztán azt látjuk, hogy nincs. Fogytán a türelem, a szeretet, a békesség, a lelkesedés...hogy csak néhány dolgot említsek.

Az első – teljesen természetes – reakció a pánik: te jó ég, nem, nem lehet! Nem ez volt a terv!

Egy történet jut eszembe:

Az egyszeri lelkipásztor megkérdezte a gyerekeket a hitoktatás alkalmával:

- Mi volt Jézus utolsó szava a kereszten?

Mire az egyik tanuló kellőképpen szomorú ábrázattal válaszolt:

- Befellegzett...

Emberileg nézve, Jézus Krisztus vesztes volt nagypénteken, hiszen keresztre feszítették. Vége! Nincs tovább! Nem ez volt a terv! Amikor történik valami, ami nem a terveink szerint való, úgy érezzük, nekünk befellegzett. Vége, kampec, mindenki menjen haza...

Aztán van úgy, hogy mégiscsak kíváncsiak vagyunk a velünk történetek okára, céljára, de meg se merjük kérdezni, mit akar Isten, mert annyira hétköznapi a problémánk, hogy úgy véljük, kár azzal zavarni Őt. Ha valami magasztos, világbéke jellegű dolog lenne, akkor igen, de mi a mi kis bajunk az örökkévalóság kérdéseire képest?...

Vagy minden vallási háttérünk és hitünk mellett vagy éppen ellenére megállunk Isten előtt és kérdőre vonjuk: Uram miért?

Hát nem meghívottja vagy-e az életemnek? Nem azzal jár ez, hogy semmiben nem látok hiányt, mert te mindent látsz és megadod még álmomban is, amire épp szükségem van? Jézus nem azért van jelen az életemben, hogy kívánságteljesítő dzsinnként elgurítson minden követ és akadályt, hanem azért, hogyha elfogy mindenem, Ő ott legyen és a legjobb megoldást nyújtsa: Önmagát.

El kell fogynia a bornak: az örömnak, a szeretetnek, a békességnek, a türelemnek, hogy Krisztus jelenlétét tudatosítsuk magunkban és Ő sokkal többet adhasson.

Azt olvastuk, hogy a kővedrek egyenként 2-3 métréa űrtartalmúak voltak, ami azt jelenti, hogy közel 600 liter bor lett a bennük lévő vízből. Töménytelen mennyiség! Alkoholizmusba akarta taszítani a vendégsereget? Egyáltalán nem. Ez hű képe annak, amit mindannyiunkkal tesz: eláraszt kegyelmével. Sokkal többet ad és sokkal jobbat, mint amit mi magunknak szerezhethénk.

Miért történt a csoda?

Ha csodát látok, választ keresek! – ez a gondolat itatja át napjainkat.

Mindamellet, hogy valóban az első, nem mindennapi csodatétele volt ez Jézusnak – ha lehet ezt mondani, - mégis szinte hétköznapi, mert annyira emberközeli, annyira földi! Nem létszükséglet betöltése (5000 ember étellel ellátása), nem győzelem a természet erői felett (vihar lecsendesítése a tengeren), nem súlyos betegségből, halálból való szabadulás, hanem egy már-már triviális igény kielégítése.

A csodákkal kapcsolatban - bár mindenki vágyik rá, - a legtöbben szkeptikusak s úgy gondolkodnak, mint a nagy filozófus E. Hubbard: „A csoda olyan emberek által leírt esemény, akiknek olyan emberek mesélték, akik nem látták!” A Szentírás csodái, történései is nemegyszer ilyen gondolatokat juttatnak az emberek eszébe.

Ki látta? Nem is biztos, hogy megtörtént! Lehet, hogy csak valami tanítójellegű monda, ami fennmaradt és a sorok között kell olvasni, hogy megértsük...

És valóban, ki látta a csodát? A szolgák? Ők csak feltöltötték vízzel a kővedreket, engedelmeskedtek az utasításoknak. Nem kérdeztek, nem kószolgáltak, - hiszen szolgák - azt tették, amit mondott nekik Jézus. Csak a vízzel találkoznak. Megtöltik a kővedreket, azután merítenek a kancsókba, és a násznagynak viszik.

A násznagy látta a csodát? Ő nem tud a kővedrekbe töltött vízről, arról, ami a háttérben zajlik. Csak a borral találkozik. Násznagyi tiszte megköveteli, hogy megkóstolja és jóváhagyja, ami az asztalra kerül, de valószínűleg ideje és ereje sem lett volna arra, hogy utánajárjon, honnan van a bor. Ezzel mást bíztak meg.

Az ifjú pár látta vajon? A lakodalmas nép? Ők sem tudnak semmit. Miért is foglalkoznának ilyesmivel? Mindenki önfeledten mulat, néhányan már ittasak is.

Se a szolgák, se a násznagy, se a násznép, se a pár nem tud semmit Isten cselekvéséről. Kik azok, akik látták a csodát? Az evangélium íróját szemtanúként említi minden bibliamagyarázó, ő tehát láthatta, ami történt, Legalábbis annak, amit Jézus mondott és tett ebben a helyzetben mindenképp tanúja volt. Ő és tanítvány társai. Látták, és hittek Jézusban.

Egy igehirdető így fogalmazta meg: „Isten teremt, s amikor ő teremt, az embernek nem kell feltétlenül bekukucskálnia a kulcslyukon az ő műhelyébe. Isten magának tartja fenn a teremtés jogát, anélkül, hogy az ember belekotnyeleskedne. Isten megtartja magának egyszer s mindenkorra a teremtés titkát is.”

A csoda is Isten akaratából terem. Nem az a lényeges tehát, hogy hogyan történt, hanem hogy miért? Azért, hogy higgyünk Benne, hogy nyilvánvalóvá legyenek Isten dolgai.

Ez a történet nem a borról szól, hanem arról, hogy Jézus megoldást adott egy problémára. Milyen megoldás van számunkra, amikor szembesülünk a jó dolgok hiányával (türelem, béke, szeretet)...mit lehet tenni? Keresztyén emberként mit lehet tenni? Annak ellenére, hogy Jézus életünk meghívott vendége, hiányunk van, mit tegyünk?

Odamehetünk hozzá és szólhatunk: itt vagyok Uram...és elfogyott, amim volt. Elfogyott, amiről azt hittem, az enyém és elég...

Jézus nem csak a szomorúságban, betegségben, gyászban kíván társunk lenni, hanem a leghétköznapiabbnak tűnő örömeinkben is, még abban is, amire mi talán azt mondanánk: jaj, nem zavarom vele!...

Forduljunk bátran Hozzá!

Ámen

Imádkozzunk:

Maradj velem, Uram, mert szükségem van rá, hogy jelen legyél, hogy el ne feledjelek. Tudod, milyen könnyen elhanyagollak.

Maradj velem, Uram, mert gyenge vagyok, és szükségem van az erődre, hogy ne bukjam el olyan gyakran.

Maradj velem, Uram, mert te vagy az életem, és nélküled nincs bennem szenvedély.

Maradj velem, Uram, mert te vagy világosságom, s nélküled sötétség borul rám.

Maradj velem, Uram, hogy megmutasd akaratodat.

Maradj velem, Uram, hogy halljam hangodat, és kövesselek téged.

Maradj velem, Uram, mert szeretnék nagyon szeretni, és mindig a te társaságodban maradni.

Maradj velem, Uram, ha azt akarod, hogy hűséges legyek hozzád.

Maradj velem, Uram, mert akármilyen szegényes is a lelkem, azt szeretném, hogy téged vigasztaló hely legyen, a szeretet fészke. Ámen. /Pio atya imája/

Hirdetések:

Az Igehirdetés szolgálatát Szemeti-Tarsoly Eszter végezte köztünk.